

Răsăritul nostru

UNICUL ORGAN PEDAGOGIC AL SURDO-MUȚILOR DIN ȚARĂ

Director: V. DIMITRIU-LEORDA || Redacția și Ad-ția: Cal. 13 Septembrie No. 8 București 6

Societatea surdo-muților și Ministerul Ocrotirilor sociale

Ca să insistăm asupra de-finiției și importanței socie-tăților într'un stat, socotim că ar fi inutil. Știe oricine că o societate, în înțelesul larg al cuvântului este o grupare permanentă de persoane în vederea realizării unui scop comun.

Referindu-ne la Soc. surdo-muților, cu sediul în Bucu-rești, care grupează în jurul ei aproape toți surdo-muții din România, în afară a sco-pului mai sus enunțat, aceas-tă societate are un caracter moral de interes general.

Orice stat civilizată, după cum și Statul român are o instituție de asistență socia-lă, anexată Ministerului Muncii. Aceasta are de scop ajutorarea nevoiașilor și o-crotirea anormalilor.

Societatea surdo-muților, prin activitatea ei urmărește același lucru, susținerea și ri-dicarea culturală a clasei surdo-muților.

Prin urmare scopul acelor instituții se confundă.

Deosebirea ar fi numai că pe când, Ministerul Muncii vine în ajutorul surdo-muților și a celorlalte categorii de vitregiți ai soartei, surdo-muții se ajută prin lupte și străduința lor proprie.

Dacă scopul ce urmăresc, atât Ministerul Muncii prin Ocrotirea socială, cât și Soc. surdo-muților este același, atunci, desigur că între aceste două instituții, trebuie să existe o strânsă legătură, căci numai așa se poate ajunge la un rezultat cât mai folositor și mai sigur. Ministerul Muncii, ca să poată veni în ajutorul surdo-muților, are nevoie să cunoască cât mai bine suferințele acestei cate-gorii nevoiașă, și de la cine le poate afla mai mult ca dela Soc. surdo-muților? Iar surdo-muții lipsiți, având nevoie de ajutoare, bine înțeles că au datoria să-și îndrepte privirea către această institu-ție și să-i ceară protecția, căci altfel, numai prin stră-duința lor, nu vor izbui sin-guri nicio dată să străbată drumul greu și anevoios al vieții.

Ne întrebăm: există aceas-tă legătură între Minist. Muncii și Soc. Surdo-muților? Din câte știm ne pare că Societatea surdo-muților, care are o vechime de cins-prezece ani, nu numai că n'a păstrat legătura să colabo-reze de comun acord cu Mi-nisterul Muncii la salvarea surdo-muților, dar n'a păstrat nici cel mai simplu con-tact.

Vinoși de aceasta să face mai întâi președinții, care s'au perindat până azi în fruntea Societății, dar care au și motivele lor de scu-ze. Ca să poți înființa o so-cietate de surdo-muți și să lucrezi cu aceasta întâmpini multe dificultăți, fiindcă ai de colaborat cu elemente pro-fane, neînțelegătoare și in-dărătnice. Pentru aceasta a trebuit să treacă timp și

muncă, să poți convinge și a-duce membrii ei pe calea cea adevărată. Lupta în a-ceastă direcție, a președinților de până acum, le-a răpit timpul necesar să se mai ocupe și în afară.

Dar ne mirăm de ce Minis-terul Muncii, prin Ocrotirea socială — care are însărci-narea să se ocupe de anor-mali — nu s'a interesat ni-ciodată de această societate și a rămas întotdeauna in-diferentă?

Fiindcă astăzi, avem în fruntea Ministerului Muncii și al Ocrotirilor sociale pe d. dr. Em. Costinescu, care e membru de onoare al Soc. surdo-muților și cunoaște într'o măsură situația ace-sora, iar noi ne bucurăm de o strânsă și trainică solida-ritate în societate, îl rugăm să nu ne mai lase în pără-sire, și să ne bucurăm de a-

tenția d-sale și a instituției Ocrotirilor sociale. Astfel își îndeplinește mai bine sar-ci-na de ministru și misiunea de ocrotitor al oropsiților.. Totodată, rugăm pe d-na A-lexandrina Cantacuzino, pre-ședinta asociației femeilor române, să țină seama că multe dinte soțiile surdo-mu-ților sunt bune românce, bu-ne mame, gospodine și dori-toare a munci pentru ridi-carea fetelor surdo-mute, dacă vor căpăta îndrumările dela Asociația de sub preșe-đinția Domniei sale.

Cum Asoc. femeilor are de scop ridicarea fetelor de toate rangurile și categori-ile sociale, o rugăm să nu la-se femeile surdo-mute și să le cheme și pe ele să le pună la lucru pentru ridicarea fe-telor surdo-mute.

V. D. LEORDA

Note pedagogice

Educația fetelor surdo-mute

O problemă de deosebită importanță, care încă n'a fost pusă în desbalare așa cum se cuvine este educația fetelor surdo-mute. Pentru învățarea și educația surdo-muților, Mi-nisterul s'a îngrijit într'o oare care măsură și a înființat câte va școli, dar, păreau fetele surdo-mute, n'avem de cât o singură școală cu localul în Capitală. Oare numărul sur-do-mutelelor să fie mai mic de cât al surdo-muților? Sau dacă fetele surdo-mute sunt și ele destul de însemnate la număr, să nu aibă nevoie de carte ca bărbaiții, de au fost lăsate cu o singură școală?

Dar știe toată lumea că as-tăzi, chiar înaintea bărbaiților putem spune că femeilor le trebuie o cultură și o edu-cație cât mai temeinică ca să poată fi gospodine bune și a-devărate mame.

Poate să ni se conteste că fetele surdo-mute nu trebuie să ajungă gospodine și mame, că ori cât de pregătite ar fi, defectul ce-l au este un rău ire-parabil pentru această grea sarcină.

Acelor ce susțin aceasta însă le răspundem că spun o absur-ditate. Sunt atâtea gospodării susținute de femei surdo-mute, dacă ar fi să dăm exemplu de prednicia lor. E destul numai să amintim de insititutul surdo-mutelelor din calea Moșilor, con-dus de d-na Sevasta Popescu, și se poate convinge ori cine de ce gospodărie sunt în stare fetele surdo-mute să facă. Sunt aci lucruri făcute de mâ-nile acestor fete, care vimesc prin frumusețea și finețea cu care au fost lucrate.

Apoi cât privește de a fi bune mame: Dar câți dintre oamenii mari ai țării, cărora nu le mai pomenim numele au avut mamele lor surdo-mute și au ajuns prin educa-

ția dată de acestea la cele mai înalte trepte sociale.

Pentru a îndeplini cu suc-ces aceasta, trebuie însă, ca la toate fetele și surdo-mute-lelor, educație. Educația serioa-să și solidă ce să se facă.

Rugăm Ministerul Instruc-țiunii, să înțeleagă că pentru un număr atât de mare de surdo-mute, este nevoie și de alte școli. Fetele surdo-mute trebuie să învețe carte înain-tea tuturor, căci acestora le este mai necesară în toate pri-pințele.

Cerem deaceia cu insistență să se dea atenție acestei pro-punerii a noastră ca în afară de institutul din București să se înființeze asemenea școli și în alte localități din țară. Iar pentru o pregătire superioară a acestor oferte să se facă și o școală profesională, unde sur-do-mutele să-și poată complec-ta cunoștințele și se desăvârși în meseria ce și-au ales-o.

Activitatea culturală a femeilor surdo-mute

În ce grad se poate desvolta spiritul femeilor surdo-mute și ce aport pot aduce ele pe țărâ-mul cultural, vedem la popoa-rele civiliza e.

Toate revistele și gazetele care apar scrise de această cate-gorie a societății, au fost bu-curtoase simțind necesitatea să deschidă în publicațiile lor „Cronica feminină”.

Astfel „Gazette des Sourd-Muets” menționând aceasta în-registrează cu mândrie numele sculoarei Suzane Lavandy, care va colabora în viitor re-gulat la acest ziar.

Așteptăm cu nerăbdare să citim pe această scriitoare și sperăm că și intelectualele sur-do-mute vor încerca să scrie, căci nimeni nu știe unde stă ascuns talentul.

Moartea eroică a unui surdo-mut

[de C. PRETORIAN

Era în sărbătorile Crăciunu-lui, anul 1916.

Războiul mondial luase pen-tru poporul nostru o formă bogată în evenimente. Acțiunea foarte gravă, căci inamicul is-buise să zdrobească armatele românești și să cuprindă o par-te din țară. Trupele noastre se luptaseră eroic, dar fiind prea puține la număr pentru un front atât de mare, și neavând nici armamentul puhoiului nă-văliilor, au fost nevoite să se retragă în Moldova.

Jalea era neînchipuit de mare. Parte din populație fu-gise cu coloanele ce se retră-geau grăbit spre Moldova. Res-tul rămăsese să înfrunte urgil-le dușmanilor, cu inimile străn-se de durere. Astfel, toți Româ-nii petreceau Crăciunul cel mai trist din viața acestui popor.

După retragerea celor din urmă regimente, Ungurii, Ger-manii și Bulgarii, cu-robind cea mai bogată parte a țării, începură să adune avutul și a. lințele, lăsând cetățenii flă-mânzi și goi.

Petre Ciobanu, un flăcăian-dru surdo-mut cam de vreo optprezece ani, voinic și de un curaj fără seamăn, care rămă-sese pe teritoriul ocupat, vă-zând jalea ce se abătuse asu-pra țării, merse la tatăl său și-l făcă să înțeleagă că el vrea să treacă în Moldova să lupte pentru desrobirea pământului românesc, jăgmănit cu atâta barbarie de dușmani.

— „Nu te-ai gândit rău”, îi răspunse bătrânul său tată. „Dar tu ești surdo-mut, și nu vei putea să-ți îndeplinești do-rința. Vei cădea în mâinile inamicului înainte de a trece Si-retul. Așa că îți primejduești viața fără niciun folos”.

— „Ori ce mi s'ar întâmplă, eu vreau să plec!” Dădu să în-țeleagă Petre, tatălui său.

Incredințat că hotărârea lui Petre era pornită numai din dragoste de țară, bătrânul îl sărută pe frunte și după ce îi dădu binecuvântarea părintea-scă, flăcăul plecă făcându-și semnul crucii.

Când a plecat era a treia zi de Crăciun o bură de ploaie amestecată cu sfic de zăpadă.

Prin ce căi și cum a ajuns Petre Ciobanu să se strecoare printre dușmani și să ajungă

în Moldova, a fost un adevărat mister. După mai multe zile, îl vedem prezentându-se co-mandantului unui regiment de infanterie, și cerându-i să-l pri-mească în armată.

Comandantul, văzând curajul lui Petre și înțelegând că poate fi de folos în împrejurări grele, deși acesta era surdo-mut, după ce se sfătuî cu ceilalți ofițeri din regiment, se hotărî și-l pri-mi soldat sub comanda sa.

Trecuseră două săptămâni decând Petre făcea serviciu în regiment, în pozițiile de rezervă, la câțiva kilometri de front.

Intr'o zi însă, doritor să lupte și el, luă o armă și furișân-du-se se strecură în tranșeele din linia întâi.

Inamicul atacă slab pozițiile noastre, totuși Petre dădu do-vadă de mult sânge rece. Spre seară însă, inamicul încete de naprasnic bombardament de artilerie și pământul este răscolit pe toate fețele de ghiulele ucigătoare. Rețelele de sârmă, din fața tranșeelelor fură dis-truse. Tranșeele astupate cu pământ.

Petre însă era bine mascat și ferit de orice primejdie. El sta liniștit în vizuina sa, fiindcă n'auzea explozia proiectilelor, pârăitul mitralierelor și po-nețul armelor. Toate aceste sgo-mote se contoneau într'un vuet asurzitor ce părea că vine din fundul iadului, pe care Petre nu-l auzea.

Deodată însă se pomeneste în față la atac cu baioneta cu valurile inamice, care înaintau în salturi. În acel moment el vede că din pământul scormo-nit de obuze încep să apără și-ai noștri, care în tot timpul tragerei dispărușeră și deschid un foc viu asupra inamicului. Încurajat, se repede la o mi-tralieră, îndreapă tirul înainte și începe să tragă, făcând pra-dă morții sute de dușmani.

Dar valurile nu se mai sfârșesc. Apar la intervale scurte ca răsărite din pământ și tot focul ucigător ce-l trimitea Petre prin țeaav roșită a mi-tralierii, nu era destul pentru doborârea lor.

Ai noștri fură nevoiți să iese din tranșee și să se ia la luptă

(Continuarea în pag. 11-a)

Surdo-muți de voce

Să nu creadă cineva că surdo-muți sunt numai a- ceea care s'au născut cu a-cest defect, s'au acei care au întâmpinat un accident în viață ce le-a distrus aceste organe.

Mai există surdo-muți și de voce, adică dintre acea care fac pe surdo-muții, fie dintr'o impunere a lor persona-lă, fie dintr'un ordin.

Astfel citim cu multă cu-riozitate cazul dintr'o mă-năstire ce se află într'o țară din apus f. civilizată, unde călugărițele nu vorbesc abso-lut de loc ani de-a rândul.

Dar acest fapt nu e nimic față de altele și mai năsdra-vane.

Iată de exemplu: ele n'au

voce să-și spele dimineața de cât fața și mâinile, iar cât privește mâncarea, mănâncă aproape numai post: pure de cartofi, pâine și bea apă cu măsura având o anumită cantitate pe zi, care le este interzis s'o depășească.

Mai e de crezut că în secu-lul nostru, într'o țară cu pre-tenții de civilizație să se mai găsească specimene care să renunțe la orice bun al vieții să-și anihileze simțurile și organele, pe care Dumnezeu le-a dat pentru ca noi să le desvoltăm?

Din câte vedeți, surdo-mu-ților, există, și voi care vreți să fiți și nu puteți, iar ei renunță la ele, compătimiți că nu știu ce fac.

gustul lui Mihai Viteazul din Bacău (piata Catedralei Sf. Nicolae de sculptorul V. D. LEORDA

Pomul de Crăciun

Se știe de toți că pomul de Crăciun are o mare putere de întipărire în mintea copilor.

Acest obicei, care se crede că ar fi o reminiscență a vechiului obicei de a împodobi casele la Crăciun cu crengi de brad și de vâsc de către popoarele nordice, și transformat cu timpul în pom de Crăciun, la noi în țară nu datează decât de vreo 200 de ani.

Este însă binevenit și ne bucură că ia pe timp ce trece răspândire, fiindcă, după cum am arătat mai sus, joasește mult la înveselirea copiilor și dezvoltarea gustului frumosului în „Gazette des Sourd-Muets” numărul pe Decembrie, vedem cât de mare însemnătate se dă a-

cestui pom și cu ce fast sărbătoresc copiii surdo-muși francezi Pomul de Crăciun la școala „Lavoisire” din Paris.

Când vor înțelege și părinții copiilor surdo-muși de la noi să dea Crăciunului și acestui obicei însemnătatea așa cum se cuvine!

Anul trecut „Asociația surdo-mușilor” a luat inițiativa de a sărbători cu tot fastul cuvenit acestui obicei de strămoșească uitare și s-a găsit oameni de multă înțelegere, care să ne vină în ajutor. Atunci a fost un mare eveniment pentru surdo-muși.

Anul acesta s'a repetat serbarea pomului de Crăciun însă sprijinul ce ne-a fost dat din ajara a fost mai mult decât redus.

Moartea eroică a unui surdo-mut

(Urmare din pag. 1-a)

cu baioneta. Încercarea pe viață și pe moarte era de nedescris. „La drapel! La drapel!” se auziră deodată mai multe glasuri! Petre, care n'auzise aceste cuvinte, dar care știa că drapelul trebuie păzit cel din urmă, să nu cadă în mâinile dușmanului, se repezi la drapel, străpungând fulgerător trupurile inamicilor, care puse seră mâna pe el. El luă cel din urmă tricoul și-l trecu din mână în mână, scăpându-l din ghearele inamicului.

Cu capul descoperit și fără tunică, isbea năprasnic cu patul armei. Celalți soldați încurajați de vietzia lui se avântară și ei încât vrășmașii se prăbușesc ca niște spice sub ascuțitul baionetelor.

La un moment dat însă Petre este străpuns de două gloanțe și se prăbușește la pământ.

Lupta se sfârșește după ce se inserase de-abinelea.

O noapte cu lună curată a sfârșitului Aprilie învălura pământul. Câmpul de luptă avea o înfățișare inspălmătoare. Sute de morți, cu privirea încruntată și mâinile infipte în pământ, iar răniți, unii dându-și sfârșitul în răcnete de durere, alții în vac e, cerând ajutor, umpleau sufletul de cea mai dureroasă jale.

Petre Ciobanu era ca și mort. El n'avea glas ca să poată scri-

ga ajutor. Privea numai cu ochii împăenjenți la lună și ținea strângând cu putere rănila din piept ca să mai aline durerea. Dragostea cu care plecase de acasă din sânul familiei, hotărârea cu care se avântase în vârtejul ucigător al războiului, toate acestea pieriseră din sufletul lui Petre, iar acum nu mai aștepta decât să-i pună pe frunte moartea pecelea.

Târziu, către miezul nopții, când stropii de rouă începuseră să-i umezească buzele uscate, mai mulți brancardieri, încep să adune și să transporte răniții la primul post de ajutor, Petre este ridicat și dus la infirmeria regimentului.

Aci, văzându-l comandantul regimentului, și știind că victoria s'a datorit numai vitejiei lui, se duse la el și ingenuchind lângă pat îl strânse la piept și-l sărută pe frunte.

Petre, revenindu-și, cu ochii zămbitori, îi face semn să-i scrie pe hârțite, dacă s'a căștigat lupta.

Când citi rândurile: „Am câștigat victoria datorită vitejiei tale”, un zămbet îi flutură pe buzele invinețite, apoi închise ochii pentru vecie.

Așa a știut flăcăul surdo-mut, Petre Ciobanu să-și apere țara și neamul său.

C. PRETORIAN

Și în trecut, ca și acum oamenii sufereau, dar suferința lor era simțită, erau înzestrați de Dumnezeu cu mai mult suflet, de cât oamenii de azi, căci să umbli cu papuci de fier și cu lumânarea aprinsă ziua în amiaza mare și nu sunt sigură de reușită.

Povestea care o scriu, e scurtă și mi-a povestit-o și mie o profesoară a mea de franceză și piano.

D-na Elza B... de fel din Viena, venită în țară, la vârsta de 20 de ani, după lecție, întotdeauna avea ceva de povestit și cu toată diferența de vârstă, ne înțelegeam de minune. Intr'un cuvânt, avea un suflet foarte tânăr și cald.

Când era în conservator elevă, Duminicile îi erau rezervate pentru excursii pe care le făcea în grup mare de fete și băieți.

Intr'una din Duminici, s'au decis să viziteze și un cimitir.

Toți cari erau veseli de obicei, cum au intrat pe poarta cimitirului, conduși deintendent, toți au devenit triști și fiecare se gândea: azi, sau mâine și noi vom avea același soartă necunoscută... o mână de țărână ne va acoperi cu tot cu ambiții și vanități... toți vom fi pământ... pom fi sau nu plânși și apoi uitarea ca și cum n'am mai existat!

Unele morminte îngrijite, cu flori proaspete pe ele, cu candelule aprinse, dovedeau că cei pe care îi închidem înăuntrul, nu sunt încă uitați, sunt încă plânși... Altele cu ulucile rupte, crucile strâmbe, pământul lăsat într'o parte, în totul dovedeau uitarea sau că, și ei de mult au urmat aceiași cale, unde nu e durere, întristare și nici suspin...

Ne-au făcut atenți o fotografie de pe o cruce de piatră neche, strâmbă și ea, fotografia unei fete tinere de 17-18 ani, care deși timpul și ploile o îngălbenise și o șterse, totuși se mai putea distinge, că acea copilă fusese de o frumusețe neîntrecută.

Au stat uimiți privind portretul, vrând să ghicească par'că, de ce a fost răpită vieții această floare!

Deasupra lui o salcie plângătoare lăsa să-i cadă frunzele ruginii de toamnă, ca niște lacrimi de sânge, iar freacățul ultimilor frunze, păreau un cântec de înmormântare.

Impresionați până la lacrimi, cu minile frânte de durere, ascultam povestea tristă a acestei fete, care nu mai este.

„Acum 50 de ani, ne povesti intendentul, trăia în apropierea Vienei, un conte cu soția sa. Erau bogați și trăiau în liniște, dar fură mai fericiți încă, atunci când Dumnezeu le dăruie o fetiță de toată frumusețea și care era bucuria vieții lor. Era așa de inteligentă, ascultătoare, în fine un copil perfect, în cât părinților ei le era dragă, ca orbilor o rază de lumină.

Crescuse copilă mare, și acum era logodită cu un locotenent de neam mare ca și fata și care venea călare din Viena, în fiecare sărbătoare, să-și vadă logodnica-i adorată.

Odată pe când toți îl așteptau și când pe alei se auzea prundișul scârțind sub copitele calului acoperit de spumă, mână cu nerăbdare de ofițer ca să-și vadă logodnica iubită, ea a fugit să se ascundă să-l chinuiescă pe cel care trebuia peste puțin să-i fie soț.

A plecat... logodnicul, părinții, servitorii, au căutat-o peste tot în castel, în iaz, peste tot, în împrejurimi; o oră, e

zi... o lună... nimic nu se găsi, nici o urmă măcar... Nu le trecea prin minte ce i s'a întâmplat și unde a putut să dispară, fără să-i fi văzut cel puțin cadaurul ei. Toți au plâns-o! Bieții părinți erau nebuni de suferare, iar logodnicul de neconsolat!

La un an, intendentul palatului, s'a dus în camera de arme, căci de când cu doliul stăpânilor, nimeni nu mai călcase în această cameră.

Când a intrat însă îl izbise un miros greu, care părea a fi de cadauru.

S'a uitat, a scotocit în toate părțile, nimic! Mai era, acolo o ladă foarte mare și grea de fier și apropiindu-se de ea cu multă greutate o putu deschide, căci capacul era foarte greu. Cu groază se dele cățiva pași îndărăt și rămase locului incremenit!

In ladă se afla cadaurul aproape descompus în întregime al copilei plânse de toți. Ea a vrut să se ascundă de logodnic ca să facă o glumă, dar izbindu-se de capac, care era rezemat de perete, acesta s'a închis hermetic!

Nimeni nu i-a auzit loviturile disperate, când bătea cu pumnii ei mici... nimeni!

Inchipuiți-vă, disperarea, groaza ei, la gândul că va muri, ea așa de fericită, iubită de părinți și logodnic!

Bieții părinți, cât suferiți voi când moartea crudă, vă răpește unicul vostru copil.

Toți au plecat impresionați adânc de această poveste tristă, trăită... iar mie, cărui mi s'a povestit numai, am trăit acel timp de groază și am suferit și eu...

Narciza Poiana

Un obicei curios de Anul nou

Printre alte obiceiuri ce le avem de Anul nou este și Vasilca.

Acest obicei se împlinește mai ales de țigani, în ținuturile din preajma Dunării, mai ales în regiunea Munteniei.

Explicația acestui obicei, pe scurt, ar fi următoarea: În timpurile vechi când existau sclavii, la tăerea porcului de Crăciun, stăpânii lor le dădeau căpățâna. Ei o împodobeau cu beteală și alte lucruri strălucitoare și o plimbau pe la casele stăpânilor, urându-le Anul nou, cam în felul următor:

Sivo-leo, Vasilco-leo!

Ce-ai mâncat și ce-ai băut De mi-ești gras și frumosă?..

Și după ce înșira mai multe strofe, arătând cum s'a hrănit și cum au tăiat porcul: Luându-i românii slămina Și țigani capățâna.

Înceie cu urarea următoare:

La d-voastră am adus-o S'o vedeți și s'o priviți, Cu bun dar s'o dăruieți Care cu lei, care cu bani. Cu colac de grâu curat, Pe colac vadră de vin, Casa-i legăa din bătrâni, Din bătrâni de oameni buni! La mulți ani cu sănătate!

S crede că acest obicei curios la poporul nostru este o reminiscență din vechea adorație a animalelor, al totemismului.

Am scris să fac o explicație surdo-mușilor doritori ai cunoaște obârșia.

Am scris să fac o explicație surdo-mușilor doritori ai cunoaște obârșia.

De-ale bețivilor la petrecere

Fiindcă surdo-mușii n'au norocul să audă vorbe rostite de către cei ce se întrec cu paharele la petrecere, scriu aici din ele, să le cunoască și ei. Afurisita de beție este azi un flagel care a pătruns și la ei, căci am văzut pe mulți surdo-muși, că le cam place să toarne pe gât rachiu cu țoiul.

Citiți câteva:

„Beție, beție

„Dalbă veselie

„Dragă mi-ești tu mie”.

sau:

„Fă-te gură pâlnie

„Și tu buntă butie

Ca să torn să ducuel!”.

Alta, în care se amestecă și femeia bețivă:

— „Hai, Smarando, la lemne,

— „Aolea, picioarele mele.

— „Hai Smarando la sapă,

— „Mă doare capu de-mi crapă.

— „Hai, Smarando la rachiu

— „Stai, bărbățele că viu”.

Câtă otravă aduce în familie și în conplul omului, băutura!

Unirea face puterea

Dela 1859 încoace, luna Ianuarie ne aduce în fiecare an sărbătoarea Unirii, care a fost cântată atât de simbolic de poetul V. Alexandri:

„Unde-i unul nu-i putere

La nevoe, la durere;

Unde-i mulți puterea crește

Și dușmanul nu sporește”.

Surdo-mușii, în această mare zi, când gândul tutu-

ror este îndreptat spre o mai bună înțelegere și unire, dacă n'au glasul să cânte în cuvinte bucuria de care sunt animați, fac să vibreze în suflete sentimentul dragostei și iubirei de neam cu atâta putere, în cât transmit prin acest ziar, ecoul acestui sentiment cu dorința sinceră: „Unirea face puterea”.

Răspândiți ziarul

„Răsăritul nostru”

în cercul cunoștințelor D-vs. Abonamentul este de lei 100 pe an pe hârție velină

:-: Redacția și Administrația :-:

Calea 13 Septembrie No. 8 BUCUREȘTI 6